

BOŽÍ CÍRKEV DNES...?

Co to znamená

„být shromáždění ke jménu Pána Ježíše!“

MICHAEL HARDT

Biblické citáty jsou uvedeny podle Českého Studijního Překladu,
© Nakladatelství KMS, s. r. o. v roce 2000

Přeloženo z německého „Versammlung Gottes heute...?“
© Beröa-Verlag Zürich 2010 www.beroea.ch

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO
Nabočany 19, 538 62 Hrochův Týnec
www.sirenipismasvateho.cz
2011

Obsah

Úvod	5
Co znamená slovo „církev“?	5
Co je „církev“?	5
Od kdy tu je „církev“?	6
Byla církev známá už ve Starém zákoně?	7
Kdo dnes patří k této církvi?	7
Proč Nový zákon používá obrazy pro „církev“?	8
Co to znamená, když „církev“ je popisována jako	8
... Kristovo tělo?	8
... Boží dům?	8
... nevěsta Kristova?	9
Z jakých hledisek se můžeme na církev dívat?	10
Co máme na mysli, když mluvíme o „církvi (shromáždění) v...“?	11
Co znamená být „shromážděn ke jménu Pána Ježíše“?	11
Co to je shromažďování se „jako církev“?	12
Kdo vede shromáždění?	14
Kdo má konat „službu slova“?	14
Jaký je rozdíl mezi dary a úřady?	15
Proč není dnes už správné ustanovovat starší?	15
O jakých darech se zmiňuje Nový zákon?	16
Jaký význam mají dary a znamení a divy?	17
Co znamená výraz „zkáza (nebo úpadek) církve“?	18
Jak je možné v době zkázy a roztržitosti ještě představovat křesťanskou jednotu?	19
Kdo má být přijat k lámání chleba?	20

V jakém poměru jsou k sobě navzájem místní církve?	20
Co je to církevní kázeň (nebo kázeň shromáždění)?	21
Co je sekta?	23
Jak je to s pojmenováním (denominací)?.....	24
Jak se chováme vůči křesťanům, s nimiž nejdeme stejnou boho- služebnou cestou?	24
Na závěr: Co je důležitější, přesnost v učení nebo oddanost Kristu?	24

Úvod

Každý člověk, jenž uvěřil v Ježíše Krista, si přeje mít obecenství s jinými Božími dětmi. Avšak žel, křesťané se dnes nalézají v různých církvích a uskupeních. Co se tu dá dělat?

Abychom mohli tuto otázku zodpovědět, je nutné znát Boží myšlenky o církvi (nebo shromáždění). Nechal je pro nás zapsat v Bibli. Tam nám nejprve ukazuje, co Boží církev vůbec je, a nakonec, jak se věřící mají shromažďovat.

Pomocí otázek bych chtěl co možná málo slovy ukázat, co nám Boží slovo k tomuto tématu říká. Jsem si vědom, že takto nemůže být každá otázka důkladně probrána. Ale snad i ty krátké odpovědi dají podnět k intenzivnějšímu přemýšlení o tomto tématu.

Co znamená slovo „církev“?

Řecké slovo „ekklésia“, které je překládáno jako církev, shromáždění nebo sbor znamená „vyvolaná, vyvolat“.

Boží církev nemá nic společného s tímto světem. Patří k nebi. Byla z tohoto světa vyvolána a patří Kristu.

On sám říká:

„Na té skále vybuduji svou církev“

Matouš 16,18

Co je „církev“?

Boží slovo zná jen jednu církev. Ta se skládá ze všech věřících křesťanů, kteří uslyšeli evangelium své záchrany a uvěřili (Efeským 1,13).

Byli spojeni do jednoho těla, ne snad příslušností k nějaké organizaci, nýbrž skrze Ducha Svatého.

„V jednom Duchu jsme my všichni byli pokřtěni v jedno tělo, ať Židé nebo Řekové, ať otroci nebo svobodní, a všichni jsme z jednoho Duchu dostali napít.“ (1. Korintským 12,13)

Hlavou tohoto těla je Kristus. Tak jsou všichni, kteří patří k církvi, s Ním neoddělitelně spojeni.

Od kdy tu je „církev“?

Církev tu je od Letnic, tedy 50. dne po vzkříšení Pána. V tuto chvíli přišel Duch Boží na zem, jak nám o tom podává zprávu 2. kapitola Skutků apoštolů.

- **Proč ne dříve?** Církev nemohla povstat dříve, protože Kristus musel nejprve zemřít, vstát z mrtvých a být oslaven, než na zem mohl přijít Duch Svatý. *„To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili; dosud totiž Duch svatý nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven.“ (Jan 7,39)*

Když Pán Ježíš mluvil v Matouši 16 o církvi, ještě tu nebyla; musela být teprve vytvořena. *„Na té skále vybuduji svou církev.“ (18. verš)*

- **Proč ne později?** Mnozí si mysleli, že církev vznikla teprve později, protože v den Letnic byli v oné horní místnosti v Jeruzalémě přítomni jen Židé, a věřící z národů byli připojeni teprve později (Skutky 10 a 11).

Avšak začátek církve musel být ve Skutcích 2, protože na konci kapitoly čteme, že *„Pán k jejich společenství denně přidával ty, kteří byli zachraňováni“*.

V některých rukopisech a překladech chybí ve Skutcích 2,47 slovo „církev“. Ale to na věci nic nemění, neboť už o něco později je církev opět zmíněna (Skutky 5,11). Kromě toho Pán Ježíš krátce před svým nanebevstoupením řekl, že ke křtu Duchem Svatým, tj. ke vzniku církve (1. Korintským 12,13) dojde *„po nemnohých těchto dnech“* (Skutky 1,5). Přesně tak se také stalo. A tak tu církev už byla.

Byla církev známá už ve Starém zákoně?

Ne. Tajemství o Kristu a Jeho církvi tehdy ještě nebylo „*lidem oznámeno*“ (Efeským 3,4.5).

Bylo to úkolem apoštola Pavla, aby tuto pravdu zvěstoval. O sobě říká: „*Mně, nejmenšímu ze všech svatých, byla dána tato milost, abych zvěstoval pohanům Kristovo nevystižitelné bohatství a objasnil všem, jaká je správa toho tajemství.*“ (Efeským 3,8.9)

Starý zákon sice obsahuje předobrazy ukazující na církev (např. Eva, Rebeka). Ale nikdo nemohl – bez světla Nového zákona – v těchto obrazech rozeznat pravdu o církvi.

Kdo dnes patří k této církvi?

nebo: **Jak se člověk stane údem na těle Krista?**

Všichni, kteří uvěřili evangeliu milosti, byli připojeni k tomu jednomu tělu, a tak náležejí k Boží církvi.

„*Když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium své záchrany, a když jste uvěřili, v něm jste byli zapečetěni zaslíbeným Duchem Svatým.*“ (Efeským 1,13)

„*Neboť jako tělo je jedno, ač má mnoho údů, a všechny údy jednoho těla, ačkoli je jich mnoho, jsou jedno tělo, tak i Kristus. Neboť v jednom Duchu jsme my všichni byli pokřtěni v jedno tělo, ať Židé nebo Řekové, ať otroci nebo svobodní, a všichni jsme z jednoho Du-cha dostali napít.*“ (1. Korintským 12,12.13)

Jsou to tedy ti, kteří se obrátili k Pánu Ježíši Kristu – ať to jsou lidé z izraelského národa nebo z jiných národů.

Ten, kdo věří evangeliu, je podle toho údem jednoho těla, „*církve Boha živého*“, té jediné církve, kterou můžeme v Novém zákoně najít. Člověk se nemusí nejprve stát členem nějaké organizace nebo církve. Každý opravdový věřící je a zůstává údem na těle Krista.

Proč Nový zákon používá obrazy pro „církve“?

Jak bys nějakému Pygmejovi v tropickém pralese – který ještě nikdy neviděl letadlo – vysvětloval, co je letadlo?

Bezpochyby bys použil obrazy, například že letadlo vypadá jako velký pták, ale je z kovu a nemůže přistát na stromech, že pije benzin místo vody, atd. To by tomuto Pygmejovi přiblížilo představu o tom, co je to letadlo.

Podobným způsobem nyní používá Bůh obrazy, jimž rozumíme (např. tělo, dům, nevěsta), aby nám vysvětlil, co je církev.

Co to znamená, když „církev“ je popisována jako ...

... Kristovo tělo?

když Bůh mluví o tom, že církev je tělo, pak to zahrnuje následující:

- My všichni jsme rozdílní, tak jako údy našeho těla jsou všechny odlišné a mají různé funkce. *„Ale Bůh umístil údy: každý z nich v těle umístil tak, jak chtěl. Kdyby bylo všechno **jedním** údem, kde by bylo tělo? Je mnoho údů, ale **jedno** tělo.“* (1. Korintským 12,18-20)
- Existuje zde jednota, jako údy našeho těla spolu tvoří jednotu. *„Neboť jako tělo je **jedno**, ač má mnoho údů, a všechny údy jednoho těla, ačkoli je jich mnoho, jsou **jedno** tělo, tak i Kristus.“* (1. Korintským 12,12)
- Kristus je Hlava církve. to je ta nejdůležitější skutečnost: *„... v toho, který je hlavou, v Krista.“* (Efeským 4,15)

... Boží dům?

V domě musí být vše zařízeno tak, jak to chce pán domu. Tak tomu je také v Božím domě:

- Je tu božský **pořádek**, kterého má být dbáno. *„Abys věděl, jak je třeba se chovat v domě Božím, jímž je církev Boha živého.“* (1. Timoteovi 3,15)

- Je zde rozvinuta **sláva** pána domu, a je ctěn. „*Hospodine, miluji přebývání ve tvém domě, místo, kde přebývá tvá sláva.*“ (Žalm 26,8)
- Zde musí vše být **svaté**. „*Hospodine, tvému domu sluší svatost po dlouhé časy.*“ (Žalm 93,5)

Uvedená místa ze Žalmů se vztahují přirozeně na Boží chrám ve Starém zákoně. Ukazují však, že čest, sláva a svatost náležejí k Božímu domu. Dnes je církev místem Božího přebývání.

„Již nejste cizinci a přistěhovalci, nýbrž spoluobčané svatých a patříte do Boží rodiny; byli jste vybudováni na základě apoštolů a proroků, kde je úhelným kamenem sám Kristus Ježíš, v němž se celá stavba spojuje dohromady a roste ve svatou svatyni v Pánu; v něm jste i vy všichni spolu budováni v Boží příbytek v Duchu.“ (Efeským 2,19-22)

... nevěsta Kristova?

Obraz nevěsty má co činit s náklonností a nadmíru vnitřním a nerozlučným vztahem (1. Mojžíšova 2,24)

Ukazuje nám, že mezi Kristem a církví je vztah lásky. „*Jako i Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal, aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu, aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná.*“ (Efeským 5,25-27)

Náklonnost církve musí být nerozdělená – jen pro Krista. Ohledně toho říká Pavel věřícím v Korintu: „*Zasnoubil jsem vás **jedinému** muži, abych vás jako čistou pannu představil Kristu.*“ (2. Korintským 11,2)

Nevěsta má jen **jednu** velkou touhu: příchod ženicha! „*Amen, přijď, Pane Ježíši!*“ (Zjevení Janovo 22,20)

Z jakých hledisek se můžeme na církev dívat?

- celkové pojetí

Boží církev ve svém celkovém chápání zahrnuje všechny vykoupené od Letnic až ke vtržení. Tak ji vidí apoštol Pavel, když o ní píše v Listu Efeským:

„Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal.“ (Efeským 5,25)

„Vybudování na základě apoštolů a proroků, kde je úhelným kame-nem sám Kristus Ježíš, v němž se celá stavba spojuje dohromady a roste ve svatou svatyni v Pánu.“ (Efeským 2,20.21)

„Aby (Kristus) sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového.“ (Efeským 5,27)

Na některých místech Bible je celkový pohled na Boží církev omezen na věřící, kteří v určitém okamžiku žijí na zemi.

To je ten způsob vidění, když nám je církev představena jako současný místo Božího přebývání na zemi. *„V něm jste i vy všichni spolu budování v Boží přítomnosti v Duchu.“* (Efeským 2,22)

Při lámání chleba vyjadřujeme jednotu Boží církve, neboť chléb představuje všechny věřící, kteří v té chvíli žijí na zemi: *„Protože je jeden chléb, jsme jedno tělo, ač jsme mnozí.“* (1. Korintským 10,17)

- místní pojetí

Boží církev se ve svém místním chápání skládá ze všech vykoupěných, kteří se nalézají na jednom určitém místě. Je představením Boží církve jako celku (celkového pojetí). Pod tímto zorným úhlem o ní píše apoštol Pavel v Listu Korintským.

To vyplývá už z prvních veršů: *„... církvi Boží, která je v Korintu..., spolu se všemi, kteří na kterémkoliv místě vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista, Pána jejich i našeho.“* (1. Korintským 1,2)

Dále věřícím v Korintu říká: *„Nevíte, že jste Boží svatyně a že ve vás bydlí Duch Boží?“* a *„Vy jste tělo Kristovo.“* (1. Korintským 3,16; 12,27)

Co máme na mysli, když mluvíme o „církvi (shromáždění) v...“?

Boží církev na některém místě (např. v Antiochii) se skládala ze všech věřících v tomto místě. Byla tedy částí Boží církve a jejím místním znázorněním.

- **Tehdy**, v době Nového zákona, to bylo snadné rozeznat, protože se všichni shromažďovali podle týchž zásad. Když byl jejich počet příliš velký, aby se scházeli na jednom místě, scházeli se v různých domech, ale činili to ve vzájemném obcenství. Jen ti byli známí jako křesťané a žádný nevěřící se neodvážil k nim připojit (Skutky 5,13).
- **Dnes** je vše trochu komplikovanější. Přesto jsou Boží zásady stále platné. Lidé založili církve, sbory, organizace atd., když zavedli členství (ale jiné členství než být údem na těle Krista).

Je tedy nyní možné „vidět“ nebo „ukázat“ Boží církev na nějakém místě? Ano – tím, že se shromažďujeme na základě Bible se všemi ostatními, kteří mají také toto přání. Musíme si ale být vědomi toho, že ti, kteří se právě shromažďují, nejsou bezpodmínečně celou církví v tomto místě.

Co znamená být „shromážděn ke jménu Pána Ježíše“?

Křesťan by chtěl zásadně činit všechno **ve** jménu Pána, dokonce jíst a pít. „*A všechno, cokoli činíte slovem nebo skutkem, číňte ve jménu Pána Ježíše.*“ (Koloským 3,17)

Ale když se chceme shromažďovat **k** Jeho jménu, musí být Pán středem shromáždění. On sám řekl ta významná slova: „*Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni v mé jméno, tam jsem já uprostřed nich.*“ (Matouš 18,20) On musí mít vedení a stát v ohnisku pozornosti. Ke jménu Pána můžeme být shromážděni jen tehdy, když uznáváme Jeho autoritu.

Matouš 18,20 ukazuje důležité principy pro shromažďování jako církev:

- „**kde**“: místo, které Bůh vyvolil (5. Mojžíšova 12);
- „**dva nebo tři**“: božsky určený nejmenší počet pro svědectví pro Krista;
- „**jsou shromáždění**“: božská síla, která věřící shromažďuje (shromáždění skrze Ducha Svatého);
- „**shromáždění**“: božská jednota; působená Božím Duchem;
- „**v mé jméno (k mému jménu)**“: božské jméno Pána Ježíše Krista, které shromažďuje;
- „**tam jsem já**“... přítomnost božské osoby – Krista;
- „**uprostřed nich**“: Pán Ježíš, božský střed.

Souhrnem můžeme říci, že abychom se shromažďovali podle Matouše 18,20, musíme

- Pán být středem shromáždění;
- Kristovo tělo musí být základem;
- musí být uznávána autorita Pána oddělením se od zla.

Co to je shromažďování se „jako církev“?

Je to shromáždění, ke kterému se sejde „*celý sbor*“ na jednom místě (1. Korintským 14,23). Když říkáme „*celý sbor*“, pak to znamená přirozeně ty na jednom místě, kteří jsou k tomu připraveni a schopni.

Výraz „*scházíte se ve sboru (církvi)*“ (1. Korintským 11,18) předpokládá, že jsou zachovávány a uskutečňovány zásady z Matouše 18, 20.

Nový zákon nám uvádí nejméně tři účely nebo druhy takových shromáždění:

• **k lámání chleba**

„*První den v týnu jsme se sešli k lámání chleba.*“ (Skutky 20,7)

Apoštol poučuje Korintské v prvním Listu o Večeři Páně. Nejprve musí odsoudit způsob, jak oni společně lámali chleba: „*Když vy se na jednom místě scházíte, není to jíst Večeři Páně. Když totiž jíte, každý si bere napřed svou večeři, jeden má hlad a druhý je opilý.*“ (1. Korintským 11,20.21 – dle poznámky).

Nato dává božské směrnice o shromažďování k lámání chleba. „*Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také předal, že Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazován, vzal chléb, vzdal díky, rozlomil jej a řekl: ‚Vezměte, jezte. Toto je mé tělo, které [se] za vás [láme]. Toto čiňte na mou památku.‘ Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: ‚Tento kalich je nová smlouva v mé krvi; toto čiňte, kdykoliv byste pili, na mou památku.‘ Neboť kdykoliv byste jedli tento chléb a pili tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.*“ (1. Korintským 11,23-26)

Tak by Pán chtěl, aby Jeho lid každou neděli při myšlenkách na Něho lámal chléb.

• k modlitbě

Pán Ježíš dává pro modlitební hodinu církve zvláštní zaslíbení. „*Shodnou-li se dva z vás na zemi v jakékoli věci, o niž požádají, stane se jim od mého Otce, který je v nebesích. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni v mé jméno, tam jsem já uprostřed nich.*“ (Matouš 18,19.20)

Církev v Jeruzalémě je nám toho příkladem: „*Petr byl tedy střežen ve vězení a církev se za něho vytrvale modlila k Bohu.*“ Bůh vyslyšel tyto modlitby a anděl vyvedl Petra z vězení. Když byl opět svobodný, „*přišel k domu Marie..., kde byli mnozí shromážděni a modlili se.*“ (Skutky 12,5.12).

• ke vzdělání

O shromažďování ke zvěstování Božího slova nás poučuje apoštol Pavel v 1. Korintským 14. Cílem přitom je vzdělávání církve.

V tehdejší době mohli někteří křesťané mluvit v jazycích (později se k tomu ještě vrátíme). Protože posluchači těmto jazykům většinou nerozuměli, neměli z toho žádný užitek. Proto Pavel vysvětluje: Církev je vzdělávána v první řadě tím, že je na srdce a na svědomí posluchačů používáno Boží slovo. Nazývá tuto službu prorokováním a vysvětluje ji těmito slovy:

„*Když by se tedy sešel celý sbor a všichni by mluvili jazyky, a vešli by prostí lidé nebo nevěřící, cožpak neřeknou, že blázníte? Ale když bu-*

dou všichni prorokovat a vejde někdo nevěřící nebo neznalý, bude ode všech usvědčován a ode všech souzen.“ (1. Korintským 14,23.24)

Kdo vede shromáždění?

Je to úkol pastora?

Nebo starších?

Když jsou věřící shromážděni ke jménu Pána, musí **Kristus** stát uprostřed (Matouš 18,20). Ten všechno vede.

Není to shromáždění, které je vedeno jedním (nebo více) lidmi. Kristus má autoritu a Duch Svatý působí a vede, jak On chce. *„Jsou rozdíly v darech milosti, ale tentýž Duch; jsou rozdíly v službách, ale tentýž Pán; a jsou rozdíly v působení, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech... Avšak to všechno působí jeden a týž Duch, který rozděluje každému jednotlivě, jak sám chce. (1. Korintským 12,4-6.11)*

Tak by měl být každý bratr hotov nechat se Duchem použít. Tomuto úkolu dostojí, když navrhne píseň, nahlas se pomodlí nebo mluví ke vzdělávání druhých. Proto čteme: *„Co z toho tedy plyne, bratři? Když se sejdete, každý z vás má chvalozpěv, má učení, má zjevení, má jazyk, má výklad; všechno ať je k budování.“ (1. Korintským 14,26)*

Konečně je také třeba dbát tohoto: *„Ženy nechť ve shromážděních mlčí. Nedovoluje se jim, aby mluvily.“ (1. Korintským 14,34)*

Kdo má konat „službu slova“?

„Službou slova“ (Skutky 6,4) má Bible na mysli kázání a učení Božího slova, tedy poučování věřících. Má být konána těmi, kteří k tomu obdrželi dar.

„Jsou rozdíly v darech milosti... jednomu je skrze Ducha dáváno slovo moudrosti, jinému podle téhož Ducha slovo poznání... A v církvi Bůh ustanovil nejprve apoštoly, za druhé proroky, za třetí učitele...“ (1. Korintským 12,4.8.28)

V Listu Efeským jsou ty osoby samy viděny jako dary: „*A on dal jedny apoštoly, jiné proroky, některé evangelisty, jiné pastýře a učitele.*“ (Efeským 4,11)

Dnes už nejsou apoštolové a proroci. Věřícím slouží Božím slovem především pastýři a učitelé. Tato služba může nést také prorocký charakter. To je slovo od Boha, které je mluveno ve správný čas a zasahuje srdce a svědomí posluchačů.

Boží slovo nezná církve (shromáždění), v nichž vykonává službu slova jedna jediná osoba, snad nějaký „pastor“. Tak i v Antiochii bylo více bratrů, kteří zvěštovali slovo: „*V Antiochii byli v místní církvi proroci a učitelé, jako Barnabáš, Šimon zvaný Černý, Lucius Kyrénský, Manahen... a Saul.*“ (Skutky 13,1)

Jaký je rozdíl mezi dary a úřady?

Dary jsou duchovní schopnosti, například dar učitele nebo evangelisty. U **úřadů** se jedná o úkoly služebníků (diakonů) a starších (dohlížitelů), o nichž je ostatně zmínka vždy v množném čísle.

- **Dary** jsou tu pro celé Kristovo tělo. „*A on dal jedny apoštoly, jiné proroky, některé evangelisty, jiné pastýře a učitele, aby připravili svaté k dílu služby, k vybudování těla Kristova.*“ (Efeským 4,11.12) Tak například učitel může vyučovat věřící v jiných městech nebo zemích.
- **Úřady** se vztahují na jedno místo: „... *v jednotlivých městech starší*“ (Titovi 1,5), a: „*Starší mezi vámi vybízím... : Paste Boží stádo, které je u vás.*“ (1. Petra 5,1.2)

Proč není dnes už správné ustanovovat starší?

V Novém zákoně byli starší ustanovováni vždy od apoštolů – nebo od takových, kteří k tomu od nějakého apoštola obdrželi výslovný úkol. „*V každém sboru (Pavel a Barnabáš) jim ustanovili starší...*“ (Skutky 14,23) Pavel píše svému spolupracovníku Titovi: „*Proto jsem*

tě zanechal na Krétě, abys... ustanovil v jednotlivých městech starší, jak jsem ti (já) přikázal.“ (Titovi 1,5)

Dnes už nemáme apoštoly. Proč? Protože apoštol musel vidět Pána. To je jasně vidět ve Skutcích 1,21.22, když byl Matěj jako náhrada za Judu (Jidáše) Iškariotského přičten k ostatním jedenácti apoštolům. Vzhledem k apoštolu Pavlovi je tento předpoklad potvrzen ve Skutcích 9,3-6 a v 1. Korintským 15,8.

Proto také už nemohou být apoštoly pověřeni lidé, kteří by ještě mohli ustanovovat starší.

Ale stále ještě jsou tu muži, kteří mají znaky nebo vlastnosti starších (viz 1. Timoteovi 3,1-7). Takoví, kteří tyto požadavky splňují, mohou i dnes ještě vykonávat **úkoly** starších, i když nejsou oficiálně za starší zvoleni nebo vyjmenováni (1. Petrův 5,2; Skutky 20,28).

O jakých darech se zmiňuje Nový zákon?

V Efeským 4 je jmenováno pět důležitých darů, které dal Kristus:

- **Apoštolové** – muži, kteří viděli Pána a byli činní se zvláštní autoritou jako vyslanci Pána (Skutky 1,22; 9,4.5).
- **Proroci** – takoví, kteří prorokovali (tedy mluvili k věřícím Boží slovo). Do doby, než byl Nový zákon úplný, měli proroci zjevení. „*Jak to nyní bylo Duchem zjeveno jeho svatým apoštolům a prorokům.*“ (Efeským 3,5) Dnes je Bible úplná, proto už nejsou nová zjevení.

Přesto i dnes existuje prorocká služba: Spočívá v tom, že se Boží slovo, které je určeno právě pro tuto chvíli, obrací k jiným věřícím k jejich vzdělávání. V 1. Korintským 14 je nazváno službou „*prorokování*“. Ale takové slovo je založeno na Bibli, a proto není žádným novým zjevením. Byly také ženy, které prorokovaly (Skutky 21,9), ale v okruhu svých úkolů a nikoli v církvi (1. Korintským 14,34).

- **Evangelisté** – přinášejí ztraceným hříšníkům evangelium a vedou je k Pánu a k církvi. Dobrým příkladem je evangelista Filip (Skutky 21,8) a jeho činnost ve Skutcích 8.

- **Pastýři** – se starají o jednotlivé osoby, jako se pastýř stará o ovce. Vždyť slovo „pastor“ znamená pastýř. Dnes pod tím mnozí rozumějí takového člověka „který dělá všechno“. Ale to není úkol pastýřů, jak je popsán v Bibli.
- **Učitelé** – mají schopnost vysvětlovat pravdu Božího slova tak, že rozechřívá srdce posluchačů a ta „hoří“ pro pravdu – osobu Pána Ježíše. „*A začal od Mojžíše a od všech proroků a vysvětlil jim ve všech Písmech to, co o něm bylo napsáno... A řekli si spolu: „Což v nás srdce nehořelo, když k nám na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“*“ (Lukáš 24,27.32)

Je ještě mnoho jiných darů (viz 1. Korintským 12 a Římanům 12). Všimněme si také, že žádné z těchto míst neobsahuje úplný seznam všech darů.

Jaký význam mají dary znamení a divů?

• na počátku

Proč Bůh dal dary divů? K evangelizaci? Pro emocionální předvádění? Anebo aby zmírnil utrpení věřících? Ani pro jeden z těchto účelů. Bůh dal dary znamení, aby učinil viditelným, že vytvořil nový začátek. Čas zákona pominul. Bůh vytvořil skrze Ducha Svatého církev. Proto dal učedníkům o Letnicích (v den, kdy církev začala) schopnost mluvit cizími jazyky, jimž přítomní lidé rozuměli. Kdo by mohl popřít, že to bylo Boží dílo? „*Za Božího spoludosvědčování znameními a divy, rozmanitými projevy moci a udělováním Ducha Svatého podle jeho vůle.*“ (Hebrejům 2,4)

Měli bychom si také všimnout, že řeči (nebo „jazyky“) byly dány vzhledem k Židům. „*Jinými jazyky a rty cizinců budu mluvit **k tomuto lidu**, ale ani tak mě nebudou poslouchat, praví Pán.*“ (1. Korintským 14,21) Byly znamením pro nevěřící (1. Korintským 14,22). Někdy docházelo k uzdravování – Petr ve Skutcích 3 uzdravil chromého – ale ne aby v první řadě zmírnil utrpení tohoto člověka, nýbrž aby nevěřícím dal znamení. Tak museli Židé v uzdravení chromého po-

znat: „... Všem obyvatelům Jeruzaléma je jasné, že se skrze ně stalo zřejmé znamení, a my to nemůžeme popřít.“ (Skutky 4,16)

• v dnešní době

Dary divů a znamení byly pro začátek (Hebrejům 2,3.4). Byly navenek viditelným důkazem, že církev je Boží dílo, něco zcela nového, nový začátek.

Bůh přirozeně může i dnes ještě činit divy, a On je také činí. Ale to je něco zcela jiného než dary znamení. Někdy se tvrdí, že ještě dnes zde je dar „jazyků“. Smím se zeptat: Znáš nějakého člověka, který umí mluvit cizím jazykem, jemuž se neučil (neboť přesně to se stalo ve Skutcích 2)?

A tam, kde lidé „jazyky“ mluví, se ptám:

- Drží se „pravidel hry“ z 1. Korintským 14?
- Je každý příspěvek přeložen (1. Korintským 14,13.27)?
- Jsou „jazyky“ používány jako znamení pro nevěřící (1. Korintským 14,22)?
- Mlčí ženy ve shromáždění (1. Korintským 14,34)?

Když Bůh dá nějaký dar (který je popsán v Novém zákoně), chtějme ho uznat. Ale mějme se na pozoru před klamy – před falešnými, nikoli biblickým způsobem vykonávanými dary, i když jsou vychvalovány jako „dary“.

Co znamená výraz „zkáza (nebo úpadek) církve“?

Znamená jednoduše to, že věci jsou dnes zcela jiné, než je Bůh původně dal: Boží rada se sice nezměnila a církev je stále ještě Kristovo tělo (Efeským 4,4), ale člověk těžce zklamal v praktickém uskutečňování a představování té jedné církve.

Křesťané jsou dnes roztrženi do mnoha skupin. Mnozí přistoupili k nějaké církevní organizaci jako „členové“ – místo toho, aby se prostě chovali jako „údy“ na těle Krista. Na mnoha místech byla zavedena zásada „jednoho pastora“. K tomu přistupuje, že je dnes v křesťanském vyznání mnoho zlého:

- **církevní zlo**, např. „seky“ (Galatským 5,20);
- **zlo v učení** o Ježíši Kristu (o Jeho osobě, Jeho bezhříšnosti, Jeho stání se člověkem, Jeho lidství, Jeho díle vykoupení, poselství o spasení, atp.), pak také popírání slovní inspirace Bible;
- **mravní zlo**, jež je v mnoha sborech tolerováno (1. Korintským 5; nemravnost, cizoložství, intimní styk před manželstvím, atd.)

Zdá se, že jsme ve spirále vedoucí dolů. K tomu také náleží, že v mnoha křesťanských společenstvích není už uskutečňována ani nutnost oddělení se od zlého.

Jak je možné v době zkázy a roztříštěnosti ještě představovat křesťanskou jednotu?

Zkázil člověk tedy vše? Ano, ale to neznamená, že je nyní nemožné uskutečňovat biblické zásady.

I když lidé zakládají křesťanské organizace, tak přece můžeme prostě činit to, co Bible říká, totiž shromažďovat se ke jménu Pána Ježíše (Matouš 18,20), a přitom vědět, že jsme údy na těle Krista (1. Korintským 12,12.13). Tím můžeme stále ještě představovat jednotu vykoupených, která přes vnější roztříštěnost trvá. To je i dnes svědectví Boží církve.

Máš-li přání poslouchat Boží slovo ve vztahu ke shromažďování věřících, pak pros Pána Ježíše, aby ti přitom pomohl. Může ti ukázat jiné věřící, kteří Jej také uznávají jako Pána a chtějí Ho poslouchat.

„Usiluj o spravedlnost, víru, lásku, pokoj s těmi, kdo vzývají Pána z čistého srdce.“ (2. Timoteovi 2,22). Shromažďuj se s takovými a s nejlepším vědomím a svědomím převáděj do praxe to, čemu učí Bible.

To neznamená, že by se zakládala nějaká nová církev. Bůh **svou** církev založil už dávno, totiž před 2000 roky – to stačí, nějakou další by nechtěl. Dnes potřebujeme jen uznat, že On to učinil, a podle toho se chovat.

Kdo má být přijat k lámání chleba?

Každý věřící, který není ve spojení s hříchem. Proč každý věřící? Zcela jednoduše: Protože je to v zásadě výsada všech údů Kristova těla, aby se účastnily lámání chleba. „*Protože je jeden chléb, jsme jedno tělo, ač jsme mnozí, neboť všichni jsme toho jednoho chleba účastni.*“ (1. Korintským 10,17)

Co ale, když v cestě stojí hříchy jako překážka? Jak to může dojít tak daleko? Hlavně ze tří důvodů:

- **Mravní zlo:** Muž v 1. Korintským 5 musel například být „odstraněn“ (13. verš), to znamená, že se už nemohl pohybovat uvnitř křesťanského obecenství, tedy nemohl se také už účastnit Večeře Páně.
- **Zlé učení:** Když někdo nepřináší učení Krista, nesmíme ho ani přijmout do domu nebo pozdravit (2. Janův 9 – 11), a tím méně s ním jíst Večeři Páně. I zlé učení – které Bible nazývá „kvasem“ (Galatským 5,9) – vylučuje z účasti na lámání chleba.
- **Spojení se zlem:** Kdo zdraví zlého učitele, „*má účast na jeho zlých skutcích*“ (2. Janův 9 – 11). Takoví, kteří chodili do modlářského chrámu v Korintu, se tím (ať chtěli nebo nechtěli) účastnili stolů démonů (ačkoli sami vůbec v demony nevěřili). „*To, co pohané obětují, obětují démonům, a ne Bohu. A já nechci, abyste byli účastníky démonů. Nemůžete pít Pánův kalich i kalich démonů; nemůžete mít podíl na Pánově stolu i na stole démonů.*“ (1. Korintským 10,20-21)

Oddělení od zla je tedy pro účast u lámání chleba nutné: „*Kdo by se tedy od těchto věcí očistil, bude nádobou ke cti, posvěcenou, Pánu užitečnou, připravenou ke každému dobrému skutku.*“ (2. Timoteovi 2,21)

V jakém poměru jsou k sobě navzájem místní církve?

Místní církve je část celé Boží církve a její představení. „*Církvi Boží, která je v Korintu..., spolu se všemi, kteří na kterémkoliv místě vzývají*

jméno našeho Pána Ježíše Krista, Pána jejích i našeho.“ (1. Korintským 1,2)

Místní církve jednají proto navzájem v souladu, tak jako různé části lidského těla pracují spolu a ne jedna proti druhé.

Je zřejmé, že tělo se neskládá z církví, nýbrž z jednotlivých věřících – ale ti jednotlivci v nějaké místní církvi jsou všichni údy jednoho těla: *„Je jedno tělo,“* (Efeským 4,4) a je tu jedna Hlava v nebi, Kristus sám. On by chtěl věřící a církve vést podle svých myšlenek a v souladu navzájem.

Místní církve je jen znázornění a obraz té jedné Boží církve (viz 1. Korintským 10,17; 12,27).

Když místní církve učiní rozhodnutí, např. v přijetí věřícího nebo v kázni, je toto rozhodnutí závazné pro všechny ostatní církve.

I v nebi je takové rozhodnutí uznáno: *„Cokoli svázete na zemi, bude již svázáno v nebi.“* (Matouš 18,18)

Pavel opakovaně říká, že jeho naučení Korintským jsou platná také na všech ostatních místech:

- *„Jak učím všude v každém sboru.“* (1. Korintským 4,17)
- *„Tak to také přikazuji ve všech sborech.“* (1. Korintským 7,17)
- *„Kdyby však měl někdo sklon se přit – takový zvyk nemáme ani my, ani Boží sbory.“* (1. Korintským 11,16)

Co je to církevní kázeň (nebo kázeň shromáždění)?

Cílem kázně shromáždění je:

- napravení (změna smýšlení a obrat) osoby, která jednala způsobem, jenž není slučitelný s křesťanským učením,
- zachování Boží cti,
- a důkaz, že shromáždění je *„v té věci čisté“* (2. Korintským 7,11).

Druh kázně, který je použit, závisí na daném případě. Jsou různé druhy kázně, ne všechny jsou vykonávány celým shromážděním:

- **Napravení člověka, který byl zachvácen nějakým přestoupením:** „Bratři, kdyby byl někdo i přistižen v nějakém přestoupení, vy, kdo jste duchovní, napravujte takového člověka v duchu mírnosti.“ (Galatským 6,1)
- **Varování a vyhýbání se osobám, které chodí nepořádně:** „Napomínejte neukázněné.“ (1. Tesalonickým 5,14); „Abyste se stranili každého bratra, který žije neukázněně... Jestliže někdo neposlouchá naše slovo v tomto dopise, znamenejte si ho a nestýkejte se s ním, aby se zastyděl. Avšak nepokládejte ho za nepřítele, nýbrž napomínejte ho jako bratra.“ (2. Tesalonickým 3,6.14.15)
- **Veřejné pokárání:** „Ty, kteří hřeší, kárej přede všemi, aby i ti ostatní měli strach.“ (1. Timoteovi 5,20; viz také Galatským 2,11-14)
- **Být ostražití vůči těm, kteří působí roztržky:** „Vybízím vás, bratři, abyste si dávali pozor na ty, kdo působí roztržky a pohoršení proti učením, kterému jste se naučili. Vyhýbejte se jim!“ (Římanům 16,17; viz též Titovi 3,10.11)
- **Zákaz mluvení:** „Je mnoho nepoddajných, prázdných mluvku a svůdců, obzvláště těch ze Židů. Těm je třeba zacpávat ústa.“ (Titovi 1,10; viz též 1. Timoteovi 1,3.4)
- **Domluva při provinění se jednoho vůči druhému:** „Jestliže tvůj bratr proti tobě zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Poslechne-li tě, získal jsi svého bratra. Jestliže by však neposlechl, vezmi s sebou ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byl potvrzen každý výrok. Jestliže by je neposlechl, pověz to shromáždění, a jestliže by neposlechl ani shromáždění, ať je ti jako pohan a celník.“ (Matouš 18,15-17)
- **Vyloučení ze všeho křesťanského obecnství:** To je nejzávažnější forma kázně a jednání celého shromáždění. Shromáždění se musí pokořit a přiznat, že už nic dalšího nemůže dělat, než přenechat ten případ Božím rukám.
„Napsal jsem vám však, abyste se nesměšovali s tím, kdo si říká bratr, a přitom je smilník nebo chamtivec nebo modlář nebo utr-

hač nebo opilec nebo lupič; s takovým ani nejezte... Odstraňte toho zlého ze svého středu!” (1. Korintským 5,11.13)

Co je sekta?

Toto slovo se používá s trochu rozdílnými významy. Původně označovalo nějakou „školu“ nebo „stranu“, která byla postavena na určitých názorech svého zakladatele.

Sekty v tomto smyslu vznikají, když je předkládáno určité učení (nebo je nějaké biblické učení nadměru zdůrazněno). Chce-li se pak někdo k této škole nebo straně připojit, musí s tímto učním nebo vedoucím skupiny souhlasit.

V tomto nebezpečí byli věřící v Korintu. Tam byl sklon zvolit si oblíbeného učitele a následovat ho. *Neboť... mi o vás, moji bratři, oznámili, že jsou mezi vámi spory. Mluví o tom, že každý z vás říká: „Já jsem Pavlův“, „Já zase Apollův“, „Já zase Kéřův“, „A já Kristův.“* (1. Korintským 1,11-12)

Z toho vznikající duch skupin mohl vést k vytvoření sekt. *„Především slyším, že jsou mezi vámi roztržky, když se scházíte ve sboru, a zčásti tomu věřím. Neboť musí být mezi vámi i různé skupiny, aby se ti osvědčení stali mezi vámi známými.“* (1. Korintským 11,18.19)

V každodenní mluvě jsou dnes ve světě různé (a někdy všechny) křesťanské skupiny nazývány „sektami“ – obvykle s ponížujícím podtextem (viz Skutky 24,5.14; 28,22).

Co nyní z biblického hlediska činí nějakou skupinu křesťanů sektou nebo „sektářskou“? Hlavně dvě věci:

- Jednou je založení nějaké organizace lidmi, k níž se musí přistoupit, než je možné s ostatními „členy“ mít křesťanské obecnství.
- Druhou je kladení podmínek těm, kteří by chtěli mít účast na křesťanském obecnství – nikoli biblických podmínek čistoty v životě, učení a spojení – nýbrž nebiblických podmínek (jako např. určité předpisy o oděvu nebo dodatečné příkazy/zákazy).

Jak je to s pojmenováním (denominací)?

Jestliže patříš k nějaké denominaci (organizaci se jménem), pomysli prosím na toto: První křesťané neměli žádné jméno. Byli prostě označováni jako „křesťané“, protože každý věděl, že jsou ve spojení s Kristem. Obrátili se k Němu a následovali Jej.

Proč bychom dnes měli přijímat nějaké jméno a tím se prohlašovat za zvláštní skupinu křesťanů?

Budme spokojeni s tím, že jsme prostě údy na těle Krista! Každé založení nějakého pojmenování (a každé přistoupení k němu) je v základě vzato popřením jednoty Kristova těla (Efeským 4,4).

Jak se chováme vůči křesťanům, s nimiž nejdeme stejnou bohoslužebnou cestou?

Jsou to naši bratři a sestry v Kristu. I když nemůžeme jít stejnou bohoslužebnou cestou jako oni (tzn., nelámeme s nimi chléb), milujeme je.

Jak jim ukazujeme tuto lásku? Když pro ně vyhledáváme to nejlepší. Když se za ně modlíme a bratrským způsobem se pokoušíme jim pomoci, je vzdělávat a posilovat v životě víry.

Na závěr: Co je důležitější, přesnost v učení nebo oddanost Kristu?

Nemá smysl stavět tyto dvě věci proti sobě. Potřebujeme obojí.

Učení bez oddanosti bychom mohli srovnat s kostrou bez masa. Oddanost bez učení je jako tělo, které nemá kostru, která mu dává pevnost.

A proto: Chceme-li se líbit našemu Pánu, uznávejme Jeho myšlenky o Jeho církvi a o shromažďování v Jeho jménu. Chceme se v posledních dnech křesťanského svědectví shromažďovat k Němu a s celou oddaností se uplatňovat pro Něho a pro jeho církev? Jeho milost nám k tomu je pomocí.